

fürge korcsmárosa verseket ír, még pedig nemcsak titokban, nemcsak önmagának, hanem a nagy közönségnek, a kiadóknak, akik Pons uram verseit jól ismerik, jól megfogadják s jól meg is fizetik. Fasquelle, Paris legjobb éditeur-je már négy kötet verset s két kötet regényt hozott napfényre Michel Pons tollából.

□ Csak pár napja annak, hogy egy újabb kötetet adott ki Pons uram s mikor a napokban ellátogattam egy délutánon a korcsma mögötti kis szobába, Monsieur Michel Pons épen dedikációkat írta a barátainak s ismerőseinek szánt példányok címlapjára.

□ Az új kötet címe: *De mon village à Paris* s mintegy autobiográfiája a korcsmáros-költőnek.

□ Megtudjuk ebből a könyvből, hogy Pons uram pályafutását még a korcsmarosságnál is alacsonyabb fokon kezdte. Kanász-bojtár volt Nîmes mellett s nyolc hosszú évig terelgette a gondjaira bizott rőfögő hadat a nîmesi legelőkön.

□ Innen azonban a nyolcadik év után egy nagy ugrással vasuti kalauzzá lett.

□ Esténként pedig, mikor a munkából hazatért, irogatni kezdett s versei nem maradtak elrejtve flókjában, hanem mindjárt az elsőtől kezdve napvilágot láttak Fasquelle kiadásában.

□ Bámulói között, akik hamarosan s számosan jöttek, nem kisebb embert találunk, mint François Coppée-t.

□ Könyvei ezután egymásután jelentek meg, hirneve pedig napról-napra nőtt. Monsieur Michel Pons azonban nem bizakodott el ettől a sikertől. Sőt, ha elhagyta is a kalauzi pályát, az nem azért volt, hogy ezzel végleg búcsút vegyen az egyszerű munkásélettől,

hanem azért, hogy egy nyugodalmasabb foglalkozás után nézzen.

□ Így lett Monsieur Michel Ponsból korcsmáros a rue des Moulinsben. Mert, bár könyvei szépen jövedelmeztek, Pons uram, óvatos emberképen, félt a szerencse mulandóságától s a „midinette-restaurant”-nal akarja biztosítani magát a költőkkel kacérkodó szerencse hűtlenségei ellen.

□ Korcsmárosi szerény foglalkozása azon nem vesz el semmit Pons uram nimbuszából, sem írói tekintélyéből, sőt abban sem akadályozza meg, hogy jogot tartson a legmagasabb distinkciókra.

□ Így például Monsieur Michel Pons, a „restaurateur-poeta” majdnem bekerült a halhatatlanok közé a francia akadémiába. Nem kell ezen mosolyogni, mert a dolog valóság.

□ Mikor két évvel ezelőtt meghalt François Coppée, Pons uram verseinek egyik nagy bámulója s mikor széke megüresedett a negyven halhatatlan akadémiájában, Monsieur Michel Pons fellépett jelöltnek ezért a megüresedett akadémiái székért.

□ A dologról sokat beszéltek annak idején, de senki sem nevetett rajta. És a választáson a harminckilenc halhatatlan közül egy rá is szavazott Pons uramra.

□ És Monsieur Michel Pons tudja, hogy ki volt az az egy halhatatlan, aki őreá szavazott: tudja, hogy Maurice Barris volt. Ép ezért legújabb könyvét Maurice Barrisnek dedikálta ezen szavakkal: „Annak a nagy embernek, aki egy nemes cselekedettel nem átallotta egy végtelenül kis emberre a diadal egy sugarát vetni!”

HAVAS ZOLTÁN.

□ □ □

Esti hárfa.

*Vörös hidat húz át vízen a nap.
Óreg hegnek sötét arca — jaj! — bús.
És csónakáznak piros sugarak.
Át a vízen a nap vörös hidat húz.*

*Jönnek égőn véres ablakszemek
És jönnek ezer sugárpiros ajkak,
Alkonyimák, káprázatos tűzek
És ezer rémült véresszemű ablak.*

*Én meglesem az alkonyi vizet
És megrázkodom titkos esti hírre.
Éjfél hajója búsan jön felém
És rálesek a halk alkonyi vízre.*

*S jön asszonyom, az ölberoskadó,
Csókomrahulló, akit álmod hoznak,
Kinek haján elvérzik a sugár,
Asszonyom jön — s ölembe roskad.*

Büky György.

Egy szivárványról.

*Szivárványlelkem átível hozzád
Nagyszerű, pompás villanás után.
Napfénytelen és ostoba lelkek
Meghökkennek a vakmerő csudán.*

*Két hidpillére szíved és szívem.
Ilyen hidat még nem látott az ég,
Az egyik lába piros vérbe hágott,
A másik lába gvaszos lilakék.*

*Alatta úsznak kupolás országok,
Kéményes házak, embertutajok.
Hulláshajók és kacajos dereglyék.
Állatüvöltés s elúnt sóhajok.*

*Szivárvány lelkem szikrázó örömben
Pompázik. Bőgjön alatta az ár!
Mi kapcsos szívünk két dönthetlen pillér!
Csak összedobban és nyugodtan áll!*

Büky György.